Ч. 94 (12.460). Львів, четвер 1. травня 1930. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 27·50 „
Річно 55·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голандії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Куди йти нашій кооперації?

В останній статті (гляди: „Діло“ з 25. квітня ц. р.) зясували ми господарське положення в Польщі на тлі світових господарських відносин. Тепер хочемо спинитись на нашому господарському положенні. Кожному ясно, що ми позбавлені всяких пільг, находимося у далеко скрутніших відносинах. Наявність цих відносин унаглядноюється у щораз більшому обдовженні, в яке попадає наше село, наш ремісник, купець, кооперація. До того це обдовження не є довгоречинцевим, низьковідсотковим, але або векслевим, або і то в більшости покутним, лихварським, словом таким, якого продуцент не в силі витримати, бо воно перевищує рентовність підприємства. Це очевидне нині вже й у тому, що наше населення, звужуючи свої видатки до найвужчих меж відмовляє собі вже навіть закупна найконечніших, чисто життєвих предметів. Ми нині стрічаємо господарства, в яких відмовляють собі поживи, світла, одежі, словом господарства, які тільки веґетують, вгинаючися під тягарем данин, задовжень та відсотків, не кажучи вже про те, щоби вони були в силі позволити собі на якісь інвестиції для піднесення дохідности варстатів праці. Це відбивається й на кредитоздатности нашого населення. Кожна кредитова установа мусить тепер поважно застановлятись, чи і кому уділяти кредит навіть тоді, коли має в касі надмір готівки і може уділювати позичок. А не меншим барометром цього положення є наша кооперація, в якій показчиком госп. депресії є дуже тяжка стягаємість боргів з одної сторони, а обниження товарових оборотів з другої. Іншими словами в кооперації помічуємо обниження у доставі господарських і споживчих артикулів, якими майже виключно і займається наша кооперація. Коли уважно приглянутися тому, що приходиться сьогодні переживати нашому населенню то мимоволі насувається питання: А що далі? До чого дійдемо, коли такий стан потріває далі? Яке буде життя нашої кооперації?

Це питання виринає тимбільше, що не видко познак, які віщували би поправу положення, немає виглядів на зменшення публичних тягарів, ні на відложення западаючих платностей, ні на конверсію довгів при догідних умовах. Польський уряд старається за кредити на конверсію короткоречинцевих довгів на довгоречинцеві і очевидно дешеві та на прольонгату западаючих платностей. Правний дорадник Девей перебуває тепер у Парижі і робить у цьому напрямі належні старання. І не виключене, що прийде хвилева полекша. Але що нам з цього?

Тому правильним було вже здавна становище наших кооперативних централь, які, передбачуючи, до чого йде, закликали і кооперативні органи і ціле населення до найбільшої обережности у розборговуванні та задовжуванні себе. Правильним є ці заклики ще й сьогодні. І можна нині сказати, що колиб не ці перестороги, колиб не старання кооперації зменшити розборговування, то хто знає, куди зайшлаб була тепер наша кооперація. Але не зважаючи на те, ціла організація тиснеться ще у боргах та у своїх зобовязаннях. Та чи винна вона тому обдовженню та розборговацню цілости? Не можемо забувати що ціла теперішня система господарки у Польщі полягала досі на боргах, на ратальних сплатах, товарових векслях, на цих суроґатах довіря до дохідности, до маєткового стану, до якого не належало вже мати довіря. Навіть при сильній агітації проти боргів годі було нашій кооперації жити відірвано від окружуючої нас системи. Наше населення, а з ним і наша кооперація мусіли попасти в орбіту її, векслевого крутіжу. Було ясним, що ця система, викликуючи у початках великі обороти і роблячи навіть враження направи господарської ситуації, була лише чинником взаїмного задурманювання себе. Але щоби могти конкурувати в товаровій продажі з цілим приватним купецьким світом, мусіла і наша кооперація боргувати, бо інакше, не могучи дорівняти в конкуренції приватним та офіціяльним доставцям булаб примушена нидіти без торгових оборотів, а їх захопилиб приватні купці і чужі кооп. організації.

Пригадуємо 1928 рік, у якому Банк Рільний і повітові виділи зачали давати селянам машини навіть на трилітній кредит, а обіцювали ще більше, щоби лише підтримати продукцію краєвих фабрик. Отже хоч правильним було взивання до обережности, то всеж кооперація не в силі була опертись системі, не могла станути на екслюзивному становищі й не боргувати. І ось наслідки. Безмежна лявіна векслевих протестів, судових екзекуцій, а в слід за тим брак довіря до векслів, до їх акцептантів і жирантів звужує нині обіг векслів, але одночасно звужує й торгові обороти, каже редукувати персонал, множити безробітних. Система боргування крахує на цілій лінії, а з нею і ненормально розбурханий господарський рух, так як крахував він по скінченні маркової лявіни. Ріжниця лиха у цьому, що тоді були ще великі засоби дібр у руках населення Польщі, до яких можна було мати довіря, а нині вони сильно змаліли, і навіть те, що лишилося, тратить на вартости. Заграничні позички, які тут і там приходять з таким трудом до Польщі, відкладають тільки на пізніше те, що малоб прийти сьогодні.

Коли дивитися на теперішній стан і положення нашої кооперації, то годі не передвиджувати, що коли вона буде працювати лише дотеперішніми шляхами, тобто коли буде тільки доставцем для членів, то їй грозить не заломання, бо її обдовження не є знов застрашаюче, але нужденне животіння, перехід до підрядної ролі у нашому госп. житті. Отже треба шукати виходу треба того, що може оживити нашу кооперацію так, щоби станула мотором віддовження населення, його госп. творчости. Треба

найти щось таке, що заступилоб не лише готівковий гріш, якого майже нема, але й векслеві обороти, що нині позбавляють кооперацію належного імпульсу до життя. А цим може бути вимінна торговля, купно товару за продаж товару. Є це на око поворот до старинних часів природної господарки. Воно у нас по селах практикується здавна, а нині тимбільше. Рільник не дістає товару на борг, але в заміну за яйця, фасолю і т. п., а кредити зникають, зникає і надмір заборгования. Але це діється досі ще безпляново, незорганізовано, тільки на долах. При цьому продуцент паде часто жертвою надужить приватних підприємців.

Ось цю практику треба нашій кооперації змодернізувати, зробити з неї систему, покласти в основу своєї торговельної діяльности. Вона може бути зародком правильного збуту, експорту. Без організації збуту не має наша кооперація в нинішніх обставинах вигляду на свою розбудову, ні на належний вплив у допомозі для господарської культури. Розбудова збуту показується можливою сьогодні саме на цій дорозі.

М. Творидло.

Зріст самопошани і громадської мужности.

Важливий зворот у житті українців у Румунії.

З великим зацікавленням слідкуємо за укра-
їнським життям у Румунії і з приємністю доба-
чуємо в цьому житті в останньому часі прояви
найбільш позитивного характеру. Ще кілька літ
тому на українських землях у Румунії панувала
мертвецька тишина, з якої доходили до нас від-
гуки байдужости, апатії, безсилої розпуки чи —
деморалізації. Недавно ще був час, що невідомо
було, чи не порівнювати українського життя і
відносин у Румунії з життям і відносинами на
Закарпатті, дарма, що Закарпатська Україна пе-
ребувала прецінь віки під безпощадним мадяр-
ським правлінням, яке пересунуло її національне
відродження на сірий кінець усіх інших закутків
української землі, а українська Буковина жила
чейже вже зовсім скристалізованим та організо-
ваним політичним життям, дарма, що в умовах
австрійської займанщини, мала власне народне
і середне шкільництво та початки вищого, і свої
поважні економічні установи. Перші роки румун-
ського панування, здавалося, знищили на Буко-
вині не тільки зовнішні познаки українського по-
літичного життя та українське шкільництво; але
й взагалі саме українство. Безоглядний румуніза-
ційний режім урядів братів Братіяну, ведений
під гаслом „повернення назад на румунське лоно
зрутенізованих румунів“, наліг таким важким
тараном на весь український національний рух,
що він приник, скорчився і ґейби його зовсім не
стало.

Тимчасом показується, що це був лише ско-
роминаючий епізодичний період упадку і стаґна-
ції, штучно спричинений терором пануючої вла-
ди і що треба було лише часу та нагоди, аби бу-
ковинське українство визволилося із тих оков
морального пригнічення, у яке мусіло попасти,
втративши за одним махом усі здобутки кілька-
десятилітньої впертої еволюційної боротьби. По-
воли це пригнічення справді уступило, але нове
буковинське українське життя почнало при-
мати форми, які викликували здивування і зне-
теження: воно почало тягтись у хвості життя —
румунського!

Аж ось показується, що й отій ненормальній
стадії приходить кінець. Товчком, щоби прочу-
пяти з дивної займанницької психози, стали до-
повняючі парляментарні вибори у черновецькому
повіті. У тому повіті українське населення є без-
сумнівною національною більшістю. Цей факт
мусів накинути українським національним колам
сумнів: якже це так, аби навіть в суто укрaїн-
ському повіті українці не могли проявити своєї
власної волі навіть при такій нагоді, як вибори,
лише сліпо й послушно мали йти за кермою і
наказом не-українців? Люди призадумалися
глибше, пригадали все жорстоке горе, яке пере-
жили і переживають на ділі та облесливі обіцян-
ки, які чули лише на словах і здійснення яких
переходить щораз далі у сферу наївних фантазій,
і рішилися на крок, який стане зворотною точ-
кою у цілому дальшому ході національного жит-
тя-буття наших буковинських земляків: перший
раз Українська Національна Партія зголосила
самостійну, незалежну від румунських царані-
стів чи якогонебудь чужонаціонального чинника
українську виборчу кандидатуру д-ра Василя
Дутчака.

Довкола цієї кандидатури закипіла завзята
боротьба. Царaністи висунули проти неї канди-
датуру д-ра Ілії Бачинського, а д-ра Василя Дут-
чака проголосили „ворогом держави“, „демаго-
ґом“, „провокатором“, словом, член союзницької
ще недавно партії став раптом найгіршим зло-
чинцем. Крім того появилася кандидатура упра-
вителя „Адверула“ і ін. румунських газет, руму-
на (чи румунського жида?) Емануїла Сокора,
яку на превелике диво підтримує посол Кость
Кракалія із своєю „Хліборобською Правдою“.

Вкінці окремо кандидує ще д-р Скалат, як кандидат партії д-ра Люпу. Таким робом бачимо, що український фронт на Буковині не є одноцілий, а навпаки: роздертий і розсварений. Так само необєднаний фронт національних меншин: ось німці проголосили у черновецьких виборах „невтральність", а жиди рішили голосувати за Сотиром.

Але це моменти другорядні. Другорядною справою є успіх чи невдача кандидатури д-ра Дутчака та всі ті негативні прояви розбиття і дезоріентації, які все ще покутують серед буковинських українців. Найважніше — це початок протверезіння і оздоровлення. Цей процес уже розпочався і він буде продовжуватися. Вказує на це впр. поклик Антона Лукашевича, б. посла, у черновецькому „Часі" п. н. „Опамятаймося" (ч. 460 з дн.27. ц. м.), в якому вказує на дивоглядну, ніде серед культурних народів незустрічну аномалію, аби визначні українські діячі були активними членами румунської партії і такі явища, як те, що „два українські посли живуть між собою, як кіт і миш, поборюють себе, лають себе в газетах останніми словами, так, що аж сором кожному чесному українцеві!..." І одночасно автор з гірким докором та обуренням закидає обом отим послам, що в боротьбі за права української мови в церкві, школі й уряді на території, замешкалій українцями і приналежній нині до румунської держави, ці посли не мають бажання чи громадської мужности виступити сміливо й отверто, щоби бодай зорганізувати біля себе весь свідомий український національний елемент.

Усе, про що говорить п. Лукашевич, явища прикрі й сумні. Але сам виступ п. Лукашевича є уже явищем гарним і радісним. Він свідчить про зріст серед наших земляків у Румунії самопошани і громадської мужности. Ріжною може бути громадська тактика. І трудно нам, галицьким українцям, мішатися до чисто внутрішніх справ буковинських українців. Однак національна самопошана і громадська мужність мусить товаришити всім українцям, без огляду на їх територіальну та державну приналежність і в усіх їх ділах.

Більшовицька інквізиція.

IV.

Вічна недозрілість атеїзму. — Його паперовість. — Солітер европейської культури.

Атеїзм — явище мабуть таке давне в людському роді, як і релігія. А проте він заєдно молодий, суспільно неповнолітний і власне тому „безгрішний". Ніколи й ніде суспільність не буза зорганізована в його імені. Він заєдно виступав тільки як невдоволений опозиціоніст, як немилосерний критик, як „бессер-віссер". Не має своєї подрібнішої історії в людському середовищі.

І тому з досвіду не знаємо, що він, як загально признана організаційна засада, дав би людській природі, людському життю. Та власне тому він небезпечний: легко може представляти себе мудрішим, благороднішим, спасенішим, як він дійсно є. Він — вічний жених людських душ, тільки жених, ніколи муж. Жених стоїть перед дівчиною без своєї історії, а муж перед жінкою — з історією.

У положенні мужа находиться релігія. Через цілу історію вона володіла народами, брала безпосередну участь у всіх вібраціях життя. Ну, й тут і там сплямилася — значить: деякі представники релігії сплямилися. А атеїзм, той вічний жених — „чистий", бо без історії.

І от визначні мужі науки обвинувачують релігію: „До числа розкошів, які дає релігія, треба зачислити розкіш, що можна ненавидіти й коїти зло без викидів совісти" (проф. Сорбони: Гавриїл Сеайль). Немилосерний фальш: ставити на рівні **дійсність** релігії з **паперовим** атеїзмом. Нехай також атеїзм вийде з книжки в життя — на „вулицю життя", де треба боронити свого права й уступати, боротися з ворогами, ратуватися перед загибілю, де чуття більше важить, як розум — нехай вийде, то порівняємо його з релігією. Нелюдська більшовицька інквізиція відкриває карти атеїзму... але й ця інквізиція спершу не була такою страшною, аж життя накипіло.

Ось що: **Якщо Европа не протверезиться на страшній більшовицькій дійсности, то в Росії може собі більшовизм упасти, одначе небезпека „більшовизму" не буде викорінена.** Більшовизм — це солітер европейської культури. Відрізати йому одну голову — наросте друга.

Давні й безупинні виступи европейської фільософії, белетристики й преси проти релігії, проти Бога, душі, моралі, проти вищих інстинктів, підношення „змислу тіла й землі", техничного поступу, індустрії до п'єдесталю релігії — ось це дерево зродило овоч більшовизму. **Самогубство духа.** Чи може трійливе дерево родити здорові овочі? Нині більшовицький комунізм. Завтра це збірне божевілля буде інакше себе називати, але його душа буде та сама. А душа бе, а не рука...

Це не припадкове, що більшовицьку дійсність найрадше ясують собі „своєрідністю російської душі". Европа й сама має багато в своїй „крови" тої отрути, яка пливе в жилах більшовиків, а тяжко признатися до посвоячення з... катом.

о. д-р Г. Костельник.

З Наукового Т-ва ім. Шевченка.

Комунікат у справі Загальних Зборів Н. Т. ім. Ш.

Наукове Товариство ім. Шевченка у Львові подає до відома, що Звичайні Загальні Збори Товариства відбудуться в осени цього року. Причиною спізнення є багато важних робіт, які Виділ давно розпочав та які хотів би викінчити перед загальними зборами. А саме: великий ремонт бібліотеки, музея, камяниць Товариства, книгарні та друкарні, справлення лінотипів у ціні біля 11.000 долярів і т. д., поставили до Товариства великі фінансові вимоги так, що щойно по виповненні їх Товариство буде в спромозі із відповідним звітом прийти перед Загальні Збори. Друк Хроніки за час урядування теперішнього Виділу уже розпочався і вона буде згідно з постановою статута розіслана всім членам Товариства перед Загальними Зборами.

За Виділ Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові:

Д-р В. Левицький, заст. голови. **Д-р Р. Цегельський, секретар.**

Заворушення в Китаю.

В місцевости Кінг-чен повстанча ватага узброєна в скорострілі знищила одно мале містечко і вбила понад 100 людей. Так само в інших містах військо мусіло здавлювати заворушення.

СЕМЕН ТЕРЕН.

Борода.

Хоч істнують люди, що для них бритва є зовсім зайвим і незнаним приладом, все одно, що бумеранг проте, як згодом догадаєтеся, я до цих людей не належу.

Із хвилиною, коли я став парубочити, почала мене само собою негайно під неділю свербіти борода. А мої товариші, заєдно говорять, що мовляв, найкраще самому, дома голитися. Оце-ж я й повірив їм, бо вони були старші за мене й більше досвідчені в усяких життєвих питаннях.

Отже й став я голитися сам, купивши, звичайно, як це переважно водиться — бритву.

Але вже перші мої спроби в орудуванні згаданим приладом прокинули в мені деякі сумніви, які де далі, щораз то кріпшали.

Між іншим я відрізав собі був ненароком кусок носа й шматок верхньої губи.

Взагалі те моє, так сказатиб самоголення мало здебільша поверховну закраску, дарма, що я сам був великим ворогом усякої поверховности й навіть не люблю мешкати на якомунебудь поверсі.

А немилосерна дійсність відбирала мені навіть оту насолоду, яку, відомо, постачає людині кожна довершена робота.

Коли я наприклад іноді, після двохгодинного кровавого труду, всеж таки щойно поголюся й вийду собі погуляти, то часто було, стрічаюсь із такими дурацькими запитами, чому я мовляв, ходжу як дикун, який гавчо, навіть не поголившись?...

Звичайно, коли таке говорив Бубненко, то я не звертав на це уваги, бо я йому якось то не позичив був грошей. Але-ж бо й інші говорили те саме.

Крім цього я незабаром швидко переконався, що є страшенне багато брехливих приповідок, як між іншим оця патентована нісенітниця, що буцім то кожний початок важкий.

Отже це вже просто брехня.

Чим довше я мучився отим самоголенням, тим більше набирав я вправи, отже, на жаль, не в голенні, тількиж само собою в різанині.

Змасакрувавши достаточно щоки, губи, а передусім ніс (який будь-що-будь мав для мене величезну ціну, бо я страшенно люблю нюхати), я почав оперувати вуха, зокреме ліве.

Цим усім у висліді вельми інтересним явищем, почали цікавитися лікарі з рятункової стації. Вони стали добачувати в цьому прояви манії самогубства.

Я запримітив тоді, що зокрема один із них, д-р Крайко, трохи поет, що певно мусів читати Джека Лондона „Самовбивник", щось надто запопадливо тупцював біля мене, знюхавши якусь небуденну емоцію. Мабуть сердешний хотів покористуватися мною, як типом у своїй оригінальній майбутній новелі (бо хібаж це тільки Льондон має монополь на такі мотиви?)

На мою думку всі вони, онті сердешні лікарі з д-ром Крайком укупі, не багато помилялися щодо тодішнього стану мого здоровля, бо якщо я тоді не був божевільним, то всеж таки не багато до цього недоставало... завдяки їм.

І булиб може досягнули своєї мети, якби не трапилась подія, хоч і незамітна собою, а проте така, що довершила чашу моїх терпінь.

Це була дрібничка.

Якось перед празником я підрізав собі горло й мене відвезли до головної лічниці.

Лежав я там усьгонавсього два й пів місяця, а з рани, після операції, не лишилось ні сліду. Бож не можна хіба назвати слідом того, що в мене полишився на шиї червонавий шрам ось-так, що найвище, завбільшки дощівниці (як підтягну ковнірця, то й зовсім не знати!), або що деякі букви не вимовляю надто докладно.

Всеж таки мені не стало вже більше терпцю. Занадто вже доїв був мені цей д-р Крайко і я сказав собі годі й став з того часу голитись у стрижія.

Спочатку, то мені ціла та парада навіть подобалася.

Прийде було людина до так званого фризієра, сяде собі вигідно в фотель, усміхнеться привітно до зеркала, а то й якунебудь кумедну гримасу скомбінує.

Просто насолода.

А пан стрижій, звичайно, так і підстрибує біля мене.

Голить не голить, а просто медом маже! Стрижії, звісно, народ делікатний... І гарненько поголить і пудром обсипле і кольонською, вибачте за слово, пику вам відсвіжить, ще й стежечку рівненьку на чиряці вам розчеше. І в плащ старий не старий, все одно, на відхідньому, вам поможе вдягнутися.

А що вже накланяється, просто ніяково людині стане.

Але це все, як показалося пізніше, були тільки їхні діявольські хитрощі, щоб, значить, привабити до себе.

Отже трохи згодом, коли я вже звик до онтих рафінованих ніжностей, я на превелике щастя, доволі швидко став помічати Дамоклевий меч, що повис надімною.

Спершу це були думки, які нераз бистроумній людині дають змогу передбачити всю можливість небезпеки, яка спровола, але неминуче наближається.

Сиджу в фотелі, стрижій увихається біля мене, а я собі думу гадаю:

— А що, братчику, як йому, ні сіло, ні впало, стрільне до голови, тебе голубе, та зарізати?...

Ośтак, із цікавости шморгне тобі бритвегою по гергачці, й вийде, так сказатиб, фінал.

Кінець, значить.

Сиджу й таке надумую, а в парі з моїми невеселими міркуваннями мені здебільша ставало, нікуди правди діти, дещо гаряче, тендітні-ж дріжачки стрибали залюбки під ту пору вздовж моєї спини.

(Продовження буде.)

На організаційному фронті.

ЩИРЕЧЧИНА.

Дня 3. квітня ц. р. відбулася в Щирці велика довірочна нарада щирецької округи. На нараду зіхалось дуже багато селян з ріжних сіл округи. Промовляв і пояснював громадські закони пос. Володимир Кохан. Про наше господарське становище говорив посол Іван Ліщинський. На нараді ухвалено однодушно резолюції: 1) проти кольонізаційної господарки на українських землях під Польщею; 2) проти недопускання українських робітників на виїзд на сезонові роботи до Німеччини; 3) за українською викладовою мовою в школах по українських громадах; 4) за заснуванням середньої школи в Щирці; 5) за направу доріг у Щиреччині; 6) за заснуванням експозитури скарбового уряду в Щирці; 7) проти переслідувань і засуду чолових українських діячів на Вел. Україні. Наприкінці зібрані на нараді одноголосно висловили повне довіря й подяку Українській Парл. Репрезентації за її працю в соймі і поза соймом.

ЯВОРІВЩИНА.

Організаційна праця в яворівському повіті поступила за останні часи значно вперід. На повіт звернув особливу увагу посол Ліщинський, відбув цілий ряд віч і нарад і саме йому у великій мірі треба завдячувати поступ організації в повіті. — В дні 3. лютого ц. р. відбулася в Народньому Домі в Яворові велика політична нарада, на якій промовляли посли Тершаковець і Ліщинський. На ній висловлено довіря Українській Парл. Репрезентації і подяку послові Ліщинському за працю в повіті. Вибрано Повітовий Народній Комітет на чолі з о. Дмитром Бариляком. Усім членам Комітету приділено відповідний діл праці і район. — В дні 17. лютого ц. р. відбувся в Яворові дуже численний зїзд громадських радних. Про громадську самоуправу говорив сенатор Кузьмин. Ухвалено резолюції, в яких висказано довіря Українській Парл. Репрезентації, рішено вставляти у громадських бюджетах відповідні суми на українські цілі і постановлено взагалі вести громадську господарку з найбільшою користю для українського народу. — В дні 23. лютого ц. р. відбувся в Яворові повітовий зїзд Українського Нац.-Дем. Обєднання. Зіхалось понад 250 делегатів, які заступали 62 громади повіту, отже майже цілий повіт. Про наше політичне й господарське положення реферував пос. Ліщинський. Між іншими резолюціями ухвалено протест проти червоного терору на Вел. Україні. — Тогож самого дня вечором відбулася довірочна нарада місцевої інтелігенції, що пройшла дуже поважно. Серед зібраних було велике зацікавлення громадськими і партійними справами повіту. Рішено оснувати по всіх селах повіту комітети Українського Нац.-Дем. Обєднання. Зібрані одноголосно висловили довіря Українській Парл. Репрезентації і між іншим ухвалили теж протест проти червоного терору на Вел. Україні. — В дні 9. березня ц. р. відбулося велике справоздавче віче посла Ліщинського у Краківці. На вічу було кількасот учасників з доокличних сіл. Посол Ліщинський здав справоздання з діяльности Української Парл. Репрезентації й обговорив справи господарські і громадської самоуправи. Дуже широка дискусія вказувала на велике зацікавлення зібраних порушеними питаннями. Ухвалено резолюції з довірям для Української Парл. Репрезентації, а дальше в справі катастрофального положення рільництва, проти військової кольонізації, в справі заосмотрення українських інвалідів і проти червоного терору на Вел. Україні. — В дні 10. березня ц. р. відбулося в присутности посла Ліщинського засідання Повітового Народнього Комітету. Засідання присвячено головним чином організаційним справам, які щораз то краще налагоджуються завдяки тому, що Повітовий Комітет має тепер свою канцелярію, при якій веде і правну пораду.

Посол Тарашкевич випущений на волю.

Як довідуємося, білоруський посол Тарашкевич, голова „Громади“ випущений умовно із вязниці на волю, хоч справа помилування його ще не вирішена. В білоруських колах є переконання, що Тарашкевич буде помилуваний.

Роззброєння.

Дня 28. ц. м. в італійських пристанях відбулась урочистість опущення на море 4 военних кружляків та одної підводної лодки. В урочистостях взяли участь представники влади, фашистівського проводу та великі маси народу.

Складайте жертви на оселю українських робітників пера в Ямнім!

На шляху до корпоративної держави.

(Від нашого кореспондента.)

Рим, 22. квітня 1930.

Вчора було 21. квітня, — день потрійно відмічений у житті Риму: поперше, як свято повстання вічного міста, далі — як національне свято праці і накінець, як день підсумовування ріжних громадських робіт, звязаних головно з Римом, як давною світовою столицею.

Святкування повстання Риму під датою 21. квітня відновлено вперше після тисячелітньої перерви, 1483 р. і з того часу не переривалося.

Яків Маффей, у своєму „Щоденнику римських справ“ (1472—84 р.) так описує цю історичну подію, що поклала також початок Римській Академії — фактично першій Археольогічній Академії в Европі:

„В неділю, на Ескивилїні, у домі Помпонія, товариство письменників відсвяткувало день народження Риму. Святий обряд виконав урочисто Дмитро Лукенсе, префект Ватиканської Бібліотеки. Потім коло церкви Спасителя заготовлено банкет для літератів і товаришів по студіях. Шістьох епископів взяло участь у банкеті, і разом з ними багато шляхотних і освічених молодиків“.

Це скромне свято літератів, археольогів та „освічених молодиків“ поклало початок тому щорічному святу, що з приходом фашизму до влади, зробилося найбільшим національним святом цілої Італії, — і то тим більше, що Мусоліні, згідно зі звичаєм, започиненим у християнських батьків церкви, що колись вводили християнські свята на місце давних поганських, звязав із цим старим традиційним святом цілком нове національне свято праці, що мало заступити інтернаціональне робітниче свято 1-го травня. Свято праці в інших країнах, які находяться під впливом марксівських ідеольогій, виливається фактично у дикі сцени холодно придуманих насильств, цькування одної частини нації на другу і, — не зважаючи на тепле весняне сонечко — насичує повітря ненавістю і злістю.

В Італії свято праці звязується з одного боку з найбільшою подією, якої може зазнати національна історія якогось народу — з днем заснования своєї столиці, що кілька разів за свого існування доходила вершків можливої світової слави, а з другого боку, з ріжними подіями й етапами по шляху до зреалізування того типу корпоративної держави, яка має дати справедливу розвязку всім соціяльним конфліктам у межах нації, і тим самим, замісць ненависти, внести в неї найбільше взаїмне розуміння та згоду. З цих подій найголовніші — проголошення Партії Праці в 1927 р. та вчорашня інавгурація національної корпоративної Ради. Що до цієї останньої, то Мусоліні в інавгураційній промові означив її ролю в економічному житті Італії як „те саме, що генеральний штаб у війську, тобто мізок, що думає, готує і координує“.

Фашизм, як і більшовизм люблять брати анальогії з военної ділянки: цей нахил зясовується психольогічно тим напруженням боротьби, що його постійно відчувають провідники як фашизму, так і більшовизму: їм обом приходиться „воювати“ з віковими традиціями та застарілими методами. Щодо більшовизму, то всі його „революційні фронти“ нам аж надто відомі, але щодо італійського фашизму, то у декого ці „фронти“ можуть викликати певні сумніви: адже у нас ще досі багато людей дивиться на „фашизм“ як на рух чисто консервативний, реакційний, „контрреволюційний“, що повстав, як звичайна реакція проти загрози більшовицької революції в Італії. Тому, гадають, що і „фронт“ у фашизмі може бути лише один — революційне робітництво з його „світовою революцією“.

У дійсности фашизм має чимало своїх особливих „фронтів“, як на полі інтернаціональних ідеольогій (лівих і правих), так і особливо на полі внутрішніх, головно економічних відносин.

Девятнацяте століття не знайшло виходу поміж однаково небезпечними скелями Сцилі та Харибди — „революцією“ та „реакцією“, і прикривалося плащиком „реформизму“, намагаючись задовольнити революційне робітництво, що — з розвитком промисловости — починало відігравати все помітнішу ролю в політичному й соціяльному житті всіх европейських держав, — ріжними економічними дачками. Але ці дачки, обтяжуючи промисловість і підносячи загальну дорожнечу, разом з тим ні трохи не задовольняли робітництва, як кляси, що прямувала до цілковитого опанування влади, з відповідним винищенням „паразитів“. (Приклад — теперішні більшовики.).

Немалим подвигом фашистівської Італії є винайдення нової державної формули, що, як кажуть, фашисти, дає світові корисне для всіх співжиття трьох головних факторів людської цивілізації: капіталу, техніки й праці. Ця формула — це корпоративна держава. І до цеї формули ось вже кілька років „повільно, але рішуче“ (після вискаэу Мусоліні) прямує Італія.

Проєкт корпоративної Ради був вироблений з наказу Мусоліні, ще в кінці 1928 р. Потім був розглянений у великій Фашистівській Раді 7. березня 1929 р., і повернувся до неї знову 7. квітня тогож року, щоби в дискусіях над кожним окремим пунктом могли взяти участь запрошені в тій ціли представники корпорацій і синдикатів. Потім цей законопроєкт перейшов через всі міністерства, заки отримав ухвалу Ради Міністрів. Після цього перейшов через парлямент і сенат. Отже, після слів міністра корпорацій Боттая, закон про корпоративну Раду і її права та обовязки „дозрівав довго і дозрів при повній участи всіх живих сил країни“. — „Я вже не раз говорив, — сказав Боттай журналістам, — що корпоративна Рада є лише знаряддям, органом економічної політики, яка має відбуватися у постійному співробітництві всіх промислових та робітничих категорій країни. Цей орган не має ще цілком ясної і точно означеної програми: економічна дійсність така скомплікована і така відмінна в часі і в просторі, що... національна Рада кожним разом буде примушена вишукувати найвідповідніші вирішення“. „Недосконалість Ради, — сказав він у сенаті, — полягає лише в тому, що не можна викристалізувати у сталій формулі завжди рухливу й змінливу дійсність...“ „Чи цей наш проєкт розвязує соціяльну проблему? Сен. Льоріа каже, що ні, бо соціяльні конфлікти не могли бути усунені. Правда, вони не були усунені, але вони були розвязані. Законом з 3. квітня 1926 р., що є нашим фундаментальним законом, реальність економічних конфліктів визнається цілком ясно, але замісць підносити клясову боротьбу до догми національного життя уряд створив орган, для її залагоджування...“

З когож ця корпоративна Рада складається? Відповідь на це найдемо в інавгураційній промові Мусоліні, що даючи технічну схему, дає до неї і відповідні цікаві пояснення: „Італійські економічні організації представлені тут у своїх семи головних конфедераціях, але цей вузький головний штаб поширюється на загальних зборах, коли на порядку денному зявляються питання загальної важливости й інтересу. Цілком природно, що на ці загальні збори запрошують провідників фашистівської партії, які, зробивши революцію, не можуть бути видалені з інституцій, що їх та сама революція створює у ріжних ділянках життя; деякі директори зацікавлених міністерств, — що є дуже корисною новиною для поглиблення контакту між живими силами країни і виконавчим знаряддям державної адміністрації; президент асоціяції вояків і вояків-інвалідів, — і то не лише для справ, що цікавлять ці дві категорії, але і для морального визнання їх жертв на війні і їх діяльности в мирний час; і нарешті десять

осіб, що я вважу експертами, — довав, що режім, не хоче видаляти людей науки і думки чи замикати їх по їхніх лабораторіях та кабінетах, але бажає мати їх конкретну поміч при розвязуванні економічних проблем, що після війни так страшно хвилюють народи..."

І нарешті, щоби уявити собі цілком ясно позицію нового державного органу у загальному державному італійському організмі, пригадаємо собі слова міністра Боттая в сенаті: „Індивідуальні інтереси виявляються у професійних організаціях, інтереси професіональних організацій (синдикатів) у корпораціях, інтереси корпорацій у корпоративній Раді: таким чином ми отримуємо економічну єрархію, в котрій кожна воля й інтереси виявляються через організацію безпосередньо вищу... Фашистівська держава не вміщується у підприємства, але їх координує відповідно до загальних директив"... Щодо відносин між парламентом і корпоративною Радою, міністр сказав: „Корпоративна Рада дисциплінує інтереси окремих категорій у їх національному функціонуванні, а парламент інтерпретує в загальних політичних інтересах нації. Ці інтереси перевищують інтереси індивідуумів, категорій і навіть цілої промисловости..."

Отже залишається лише приглядатися, цьому новому витворові фашистівської творчости на практиці. Але в усякому випадку вже й тепер він заслуговує на нашу повну увагу, бо є одним з тих головних засобів, що при їх допомозі фашизм сподівається забезпечити перемогу своїй корпоративній економіці, яка, з одного боку, знаходячись під державною контролею, не має нічого спільного з ліберальною економікою, а з другого боку, охороняючи капітал, приватну власність і приватну ініціятиву, цілковито відмежовується від практики й теорії марксистів.

Евг. Онацький.

Нота СРСР. до Польщі.

У понеділок пізним вечором посол СРСР у Варшаві Антонов-Овсієнко переслав мін. Залеському ноту уряду СРСР у справі бомби у більшовицькім посольстві у Варшаві. Уряд СРСР висловив своє обурення, що до 3 літ вже чотири рази виконувано замахи на членів більшовицького посольства. Уряд СРСР бажає закріплення добрих сусідських взаємин із Польщею, тому стверджує, що згадана діяльність, що є безсумніву в звязку з акцією деяких міжнар. чинників, створює велику небезпеку не лише для польсько-більшовицьких взаємин, а й для заг. мира. Уряд СРСР нераз уже звертав увагу Польщі, що треба рішучо зломити злочинну діяльність авантюрничих елементів у Польщі, що систематично стараються нарушити спокій між обома державами. Грізна пересторога, якою є терористичний замах із 26. IV. ц. р. каже урядові СРСР іще раз звернути увагу на небезпеку витвореного положення та на обовязок Польщі поробити рішучі заходи, задля ліквідації в Польщі небезпечного положення, в якого умовинах діються раз за разом випадки, що провокують напади на СРСР.

Дальше слідство.

На припоручення міністра справедливости дальше слідство в справі невдалого бомбового замаху на посольство СРСР у Варшаві поручили слідч. судді надзвичайної ваги Скожинському. Він веcтиме слідство під наглядом прокуратора апел. суду Рудницького. Дня 30. квітня експерти, себто піротехніки, електротехніки, рушникарі, коминарі та мотузкарі уладять на даху посольства СРСР із представниками влади імпровізовану сцену закладання імітації найденої бомби. Так мають устійнити, скільки часу потребували виконавці, аби заложити інсталяцію, помістити бомбу та як це зробили. Урядовий комісаріят визначив нагороду 5.000 зол. для того, хто виявить або вкаже виконавців невдалого бомбового замаху.

Пропав курєр єг. делєґації.

У Льондоні відложили засідання єгипетської делеґації в справі англ.-єг. переговорів, тому, що з Каїра не вернув дипльоматичний курієр єг. делеґації Салег Един. Він відлетів із англ. предложенням тому 10 днів і прилетів до Каїра 23. квітня. Дня 28. квітня мав уже бути назад у Льондоні. Дня 29. квітня Нахиз паша мав дати Гендерсонові оконечну відповідь. Тимчасом курер пропав і нема відомостей про нього. В Солуні не всідав до літака, тому мусів пропасти між Олександрією та Солунем. Салег Един є парл. секретарем єг. премієра.

З прибічної ради м. Львова.

Полекші при комірнім податку. — Зниження кар за проволоку при плаченні податків. — Виарендування салі „Нар. Дому" для польського театру. — Фонд кат. убогих у Чернівцях.

Дня 29. квітня радила прибічна рада урядового комісаря м. Львова. Д-р Шморак (жид. нар. кл.) зголосив інтерпеляцію в справі полекш для найубожчих платників комірного податку. Ухвалили на 1930-31 р. задержати гром. подат. від люксусових мешкань, себто від кожної зайвої кімнати 8 проц. комірного з 1914 р. Прибічна рада ухвалила обнизити кари за проволоку всяких податкових оплат, а саме кару за залеглости в гром. податках і оплатах у часі від 1. V. до 31. VIII. 1930 до висоти 1 проц. Ухвалили затягнути в Банку Кр. Господарства 750.000 зол. на викінчення будови комірних домів при вул. Арцішевського.

Довшу дискусію викликала справа виарендування містом від Інст. „Народній Дім" театральної салі для створення третього польського театру. В дискусії промовляв радн. сен. Децикевич. Бесідник не спротивився виарендуванню салі, коли це має принести уздоровлення театральних відносин, а просив, щоби в тій салі міг періодично виступати український театр. Радн. сен. Децикевич зясував при цьому історію фондації „Народнього Дому", що для української суспільности має визначно національний характер.

На це відповідали радні москвофіли Мих. Бачинський, урядовий комісар „Нар. Дому" та Лисяк. Вкінці прибічна рада ухвалила відповідно адоптовану салю виарендувати для міста за чиншом 6.000 зол. місячно на час від 15. серпня. 1930 до 31. серпня 1936.

Д-р Бжеський зясував історію фондації Ігн. Мюлера для католицького фонду вбогих міста Львова, колиб Буковина відірвалася від австровійною вел. будинок і ґрунт і призначив їх для Львова. Колиб Буковина відірвалася від австроуг. монархії. Прибічна рада м. Львова ухвалила дня 29. квітня віднестися до мін-ства закорд. справ, щоби дипл. шляхом пошукало виснень і полагоди у румунського уряду. До Черновець поїде синдик м. Львова.

НОВИНКИ

— **Фотограф Янушевич, вул. Вінцентого Поля ч. 1. (бічна Зеленої), Тел. 59-60.** 235 63—?

— **Конфіската „Діла".** Вчорашне число нашого органу підпало конфіскаті за два місця у статті „Розклад сель-робу". Це 4-та конфіската „Діла" в цьому році.

— **Прикрі друкарські помилки.** У вчорашньому числі „Діла" вкралося кілька особливо прикрих друкарських помилок. У статті пос. Мілени Рудницької п. н. „Що є і що не є політикою?" (3-тя сторінка, 2 шпальта, 6-ий рядок здолини), замісць слова „комуністичний" складено в одному реченні „культурний", наслідком чого викривлено думку речення. Воно має звучати: „Крайня пора зрозуміти, що **національний і комуністичний світогляд** це два противенства, між якими нема і не може бути компромісу". Крім цеї помилки є ще в тій самій статті інші. А саме місто „магічним вислідом" має бути **„льоґічним"** вислідом; місто „спроби вибілювання співпраці Нової Хати деякими одиницями" має бути: „спроби вибілювання співпраці Нової Хати **з деякими одиницями"**. В реченні: „Або скільки громадянської наївности в того роду способі думання: мовляв — вишукувати в Новій Хаті в злобний спосіб..., пропущено слова: **„пощо,** мовляв, вишукувати..." Авторку статті просимо за ці прикрі друкарські помилки та коректорський недогляд вибачення. — Знову ж у звіті з судової салі помилково пересунено назвиська д-ра Ліпша, як прокуратора, й радника Ангельського, як предсідника трибуналу.

— **На волі.** Арештовані минулого тижня у Львові ремісники українці: Малиновський, Ткач і Палех випущені дня 28. ц. м. після слідства на волю.

— **Чи в польських вязницях бють чи не бють?** „Дзеннік Людови" з дня 29. квітня подає за „Новим Ґлосом Пшемиским" таке: „В судових актах щораз частіше стрічається зізнання обвинувачених, які скаржаться на катування підчас переслухання в поліції. Звільнені з вязниць особи показують рани і синяки, завдані їм підчас „бадання" в слідчім уряді та називають імена тайних агентів, які знущались над ними".

— **Самовбивство ґенеральського сина.** На днях у Зимній Воді син 5. генерала австрійської армії, поручник 6. п. уланів у Станиславові Антін Петрасевич стрілив собі з револьвера в чоло і ранив себе смертельно. У грізнім стані його відвезено до лічниці. Причини самовбивства невідомі.

— **Напад бандитів у Перемишлі.** Минулої неділі рано до торгівлі взуття Жигмонта Фельнера у Перемишлі при вул. Словацького зайшли бандити, зажадали дати їм дві пари черевиків, після чого прикладаючи револьвери до грудей Фельнера, примушували його видати їм усі гроші з каси. На крик Фельнера, двох бандитів утікло, а двох, а саме Осипа Сьонока і Маріяна Дрваля арештовано.

— **Самовбивство вязня.** У варшавській слідчій вязниці, вязень Константин Пистка, арештований під замітом убивства одного банкира, проковтнув кілька кусків скла із вибитого вікна і в безнадійнім стані його відвезено до лічниці.

—**Нова новеля Льва Толстого.** В залишених рукописах Льва Толстого винайдено новий, невідомий досі твір цього письменника, а саме новелю, яка є квінтесенцією „Крайцерової Сонати". Здається Толстой писав „Крайцерову Сонату" зразу у формі новелі і то невеличкої, на 8—9 сторін друку, а тільки пізніше ця новеля перероблена на повість. Винайдена новеля писана 1889 року. На днях у берлінськім видавництві Сукеннікова цей новий твір Толстого появиться окремою книжкою.

— **Ріжні вісти.** Дня 28. ц. м. в Єрусалимі помер патріярх вірменської церкви Єлисей Турян. — На польсько-радянськім кордоні задержано знов 84 селян, що втікали перед колективізацією до Польщі. — Цього року минає століття бельґійського національного гимну, написаного композитором Еневалем, якому тепер у Брукселі поставлено памятник. — Робітничі організації в Бельґії приготовляють ґенеральний страйк гірників на випадок, якщо для гірників не будуть ухвалені емеритури. — В Атенах арештовано 122 комуністів, які приготовляли на першого травня демонстрацію. — В околицях Неаполю був невеличкий землетрус, який не спричинив поважнішої шкоди. — Біля Берліна була катастрофа залізниці, в якій згинула одна особа, а 10 пасажирів були поранені. — На ріці Кантоні в Китаю пірати підложили під корабель бомбу, наслідком чого була катастрофа, в якій згинуло майже 100 осіб.

— **50 міліонів долярів спадщини. У Варшаві** зібралися представн. всіх Френклів з цілої Польщі, щоби радити над спадщиною після Йонаса Френкля, що помер тому сто літ у Вроцлаві (Бреславі). Френкель внеміґрував і поселився у Вроцлаві, де доробився величезного майна. Оставив майно вартости 50 міліонів долярів, що є під управою спадкової маси. Ухвалили вибрати комітет, що має розглянути цю справу.

— **Осторога.** В „Ділі" ч. 67. з 26. березня ц. р була поміщена новинка п. з. „Відпустка з тюрми", в якій подавалося, що Янківський Володимир був за українських часів окружним командантом жандармерії в Бережанах, до кінця 1928 р. перебував на еміґрації в Чехословаччині, а вернувши домів, опинився на лаві обвинувачених у Бережанах, де його засуджено на 4 роки тюрми. По році сидження в тюрмі дістав Янківський 6-місячну відпустку для порятування здоровля. У звязку з цією новинкою дістали ми від п. Йосифа Дороша, б. хорунжого УГА, який перебуває на Чехословаччині, письмо, в якому він перестерігає українське громадянство перед згаданим Володимиром Янківським, як перед небезпечним типом, що ніколи не був за українських часів командантом жандармерії в Бережанах, а в часі побуту на Чехословаччині займався всякими наклепами й доносами на невинних українських громадян і займався просто провокаторською службою. В цій самій справі дістали ми ще письмо від одного визначного нашого громадянина на Закарпатті, який подає нам ширшу характеристику „діяльности" Володимира Янківського між українськими еміґрантами, що зводилася до провокаційних наклепів на наших людей і до доносів на два боки. Навіть ужгородській поліції було вкінці тих фальшивих наклепів і доносів Янків-

ського за багато і вона видалила його нарешті з Ужгороду. Після того він мав виїхати до Берліна, але що тамошні українські круги були вчас повідомлені про його приїзд, то він вкінці вернув до краю. Тому наш ужгородський інформатор закликає українське громадянство Галичини через наш орган матися на обережности перед мнимим „мучеником" Володимиром Янківським.

— Москва проти української фільми. Волтер Дуранті, кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" телеграфує з Москви про напади на фільму „Земля", яку висвітлено під доглядом рад. влади для загального вжитку по фабриках і робітничих клюбах. Автор фільмових образків є українець Довенко. Він зображує дуже реалістичні сцени з життя селян. По якімсь часі фільми попали під гостру критику комуністичного поета Дамяна Бедного. Він просто закинув авторові „Землі", що веде пропаганду за кулаками, себто багатими селянами. Розпочалась дискусія по робітничих клюбах, вислідом якої було рішення цензури, щоби викинути деякі місця з фільми. Через те фільма „Земля" вийшла в значному скороченні. Кореспондент Дуранті зовсім не скриває цього, що тут входила в гру національність автора українця і згадує про певного роду „конкуренцію" між Харковом і Москвою.

— Смерть англійського поета. Помер визначний англійський поет-лавреат Роберт Бріджес у 86 р. життя. Хоча був у поважнім віці визначувався небуденним здоровлям, енергією й молодістю. З професії був лікарем і придбав собі імя доброго специяліста. Та заняття це покинув ще в 1882 р. Перші його поезії не мали успіху; аж у 1890 р. „Короткі поеми" звернули на нього увагу. У 1913 р. дістав титул поета-лавреата себто придворного поета. Титул цей був установлений ще Карлом І.; поет дістає невеличку річну пенсію і... бочку вина щороку з королівської пивниці. Поезія Бріджеса — наскрізь клясична; ще рік тому написав він незвичайну поему „Заповіт краси" зовсім у новому дусі.

— Телевізія в телефоні. Довголітні бажання і передвиджування, що особи, які розмовляють телефоном, будуть могти взаїмно себе бачити, сповнилися: В лябораторіях Компанії „Америкен Телефон енд Телеграф Ко." в Ню Йорку вроблено проби з телевізією при помочі телефону. До телефонічної будки на одному кінці сідає особа на кріслі, наслідком тягару отворяються електричні проміні, які освітлюють її лице і миттю передають світло на другий кінець електричного дроту. В другій будці є такий самий апарат і діває таксамо. Кромі цього в обох будках є рамці, в яких являється образок особи, що розмовляє на противному кінці. На образках пізнати вираз лиця таксамо як на фільмах. Віддалення зовсім не перешкоджає в пересиланні автоматичних образків. Ту саму методу телевізії можна ужити також і в радіостаціях, лише що образки виходять менше виразні. Розмову провадиться при помочі мікрофонів, подібно як в радіостаціях, лише що в будках їх не видно, бо поміщені за рамцями, в яких являється образ розмовника. Хоч ця проба становить майже цілковите закінчення дослідів на полі телевізії, то телефонічні компанії ще не готові ввести в життя нові апарати, бо кошти досить великі.

— Гарем і кімната Роксоляни. В Константинополі отворено для публики славний колись гарем султанів Сераґліо. За 25 центів оглядач може бачити гарем султанів з фонтанами, килимами й образами, де жінки колись забавляли султанів. Є там і світлиця галицької українки Роксоляни, яка була жінкою султана Сулеймана Великого. Тоді Сулейман вибрав був собі за жінку Роксоляну з українських бранок, кажучи, що волить бути чоловіком такої красуні як султаном. За султанів не вільно було зайти до гарему під карою смерти і неодин чоловік, що важився туди продістатись, переплатив свою сміліcть життям.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 29. квітня ц. р.: за масло експортове солене пріма і за масло несолене бльокове 4.90 зол. за кільограм.; за літру молока 0.34 зол.; за літру сметани 1.60—1.70 зол.; за кошу черш. 5.60—5.70 зол.

Дописи.

ХОДОРІВ. (Вшехпольські шовіністи цькують). У „Львовс-кому Курієрі Поранному" з дня 13. IV. 1930, ч. 110, появився за підписом Альфи допис з Ходорова, немовто імпрези, що відбуваються в ходорівськім Народнім Домі, це один безперервний ланцюг протидержавних демонстрацій. Притокою до чергового непочитального виступу вшехпольської мафії проти нас послужило окружне свято в честь Шевченка, що відбулося дня 16. III. ц. р. в Ходорові. Виписано там, немовто по скінченім святі мав п. Антін Сохан, приватний урядовець ходорівської цукроварні, для викликання протидержавного виступу (!) заінтонувати „Не пора лихам служити", яку то законом (!) заборонену продукцію зібраний „тлум" преспокійно докінчив. Однак коли відгомін пісні дістався на вулицю, тоді — пише „Л. К. П." — обурене нею польське населення почало збиратись біля Українського Народнього Дому і тільки завдяки енерґійному виступові постерункового Венґжина не дійшло до „старця сен людносьці". Потім — очевидно — висказано велике здивування, що влада дозволяє на якінебудь торжества в Народнім Домі, де — як нібито урядово стверджено — заєдно відбуваються протидержавні виступи, а накінець є й заклик до дирекції цукроварні, відомої, мовляв, зі своїх енерґійних виступів, щоб вона витягнула відповідні консеквенції щодо свого урядовця, який є підозрілої політичної кондуїти. Ясна річ, що в повищій нотатці нема ні слова правди, крім одинокого факту, що того дня дійсно відбулося свято Шевченка в Народнім Домі". Одначе ніхто там не співав „Не пора" ані ніякий „тлум" не збирався до „старця" і державна поліція ніде не мала нагоди до інтервенції. А все те видумано тільки для цькування проти українського населення, якому після бажань вшехпольської мафії не вільно вже навіть по свому перехреститись. Ці наклепи кинено ще й на те, щоб дати нагоду позбутись цукроварні ще тих двох чи трьох наших урядовців, які при ній залишились, а також на те, щоб польська влада мала нібито притоку давити кожний прояв нашого життя. Вже тепер цукроварня зажадала від п. Антона Сохана зложення декларації, що не буде належати до ніякого українського товариства. Принайменше така чутка рознеслася по Ходорові.

Ходорівський.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

о. Іван Волосянський. Дня 19. квітня ц. р. помер по довголітній тяжкій недузі у Сокалі вислужений яворівський і сокальський декан, почесний крилошанин перемиської епархії, сокальський парох о. Іван Волосянський. Відійшов зпоміж живих муж великих християнських чеснот, людина гуманних прикмет, чоловік твердого характеру, ідейний і послідовний робітник на національній, суспільно-політичній ниві, а при тім по євангельськи скромний. Його життєвий шлях — це терниста дорога безупинної борні, але успішної та творчої. о. Іван Волосянський родився в 1861 р. Походив із дрібної, маломіщанської ходачкової шляхти зі Старого Самбора, де його батько був кушніром. До ґімназії ходив у Самборі, де враз з Андрієм Чайковським та ще кількома заложив тайний український кружок самообразування, що відограв важну ролю у пізнішому житті самбірської молоді. Будучи учеником VII. кл. заснував читальню у Старім Самборі і вступив у члени „Просвіти". По скінченні ґімназії в 1880 р. записався на богословський факультет у Львові. У семинарськім житті відограв важну ролю як народовець. По скінченні теольоґії оженився, а еп. Іван Ступницький рукоположив його в 1885 р. Від цього часу скитався по гірських селах у Старосамбірщині та Лісщині — у Млаві, Луковім, Ольхівці, Потоці Вел., Смільнику та в Терлі — до 1898 р. Всюди, де був, закладав читальні „Просвіти", дбав про школу, орґанізував братства тверезости, брав участь у політичнім житті — стаючи все в рядах народовецької партії, або як вона від 1899 р. називалася, національно-демократичної. У Терлі лишив по собі тревалу памятку, бо його заходами розмалював там славний наш артист-маляр Корнило Устиянович іконостас. Визначався як священик проповідницьким талантом — так далеко, що навіть покликувано його з гір для ведення реколекцій. Коли в 1896 р. з нагоди 300-літньої річниці заключення Берестейської Унії скликав кард. С. Сембратович католицький зїзд до Львова, то о. Волосянський, парох гірського Терла, виголосив знаменитий реферат про укр. пресу, укр. популярні видавництва та про ролю українського священика в освітній праці. Займався о. Волосянський етнографією, головно побутовщиною ходачкової шляхти та цехами, з котрих найбільше уваги присвятив кушнірському. Статті свої з тієї ділянки поміщував від 1886 р. у „Зорі". Були це вартісні статті і згадує про них навіть Ів. Франко у своїй „Історії українсько-руської літератури" (стр. 328). В 1898 р. дістав Покійний парохію у Краківці коло Яворова. І тут розвинув діяльність на церковнім полі, освітнім, організаційно-політичнім. Тут став яворівським деканом, а у 1914 р. почесним крилошанином. В Краківці заложив Покійний філію „Просвіти" і був її головою, а відтак членом виділу. Брав участь в орґанізуванні укр. приватної ґімназії в Яворові та в політичній орґанізації яворівського повіту. Головно показався активним у р. 1905—1907 в часі аґітації за реформою виборчого права та підчас перших безпосередніх виборів до австр. парляменту, підтримуючи кандидатуру Ширшого Народнього Комітету, котрого сам був членом, проф. д-ра С. Дністрянського, за що був навіть караний окруж. судом у Перемишлі. У 1914 р. дістав парохію Сокаль. Але прийшла війна з усіма подіями та наслідками. Підчас війни захорів на артретизм, який мучив його довгі літа і прикував до ліжка. Але 1. листопада 1918 р. бере ще живу участь у державнім перевороті і підпираючися вже палицею, розброює зі студентами австр. жандармерію. Останніх кілька літ провів у домашнім затишу, не виходячи вже нікуди. Цікавився всіми проявами суспільного життя. Похорони Покійного відбулися дня 22. квітня серед здвигу народу із Сокаля й околиць при співучасти 13 священиків під проводом о. декана Грабa. Земля Йому пером. *С. Ш.*

Дмитро Горбачевський, поручник УГА., директор 7 кл. школи в Коршеві, помер по довгій і тяжкій недузі у загальному шпиталі у Львові в 44 році життя. З покійним зійшов у могилу один з найкращих орґанізаторів села, зразковий педаґоґ і громадянин. Його заходами відбудовано читальню „Просвіти", заложено кооперативу, молочарську спілку, одну з найкращих у коломийському повіті, кружок „Рідної Школи", хор, аматорський театр, кружок, переведено антиалькогольну акцію і т. п., словом Покійний прекрасно орґанізував селянство до боротьби за поправу своєї кращої долі. В. Й. П.

Зі спортового життя.

Ресовія—Україна.

Змагання України з Ресовією за мистецтво А-кляси відбудуться в неділю, 4. травня 1930, в год. 11.30 рано на площі Чорних, тому що грище Сокола-Батька заняте на Лугове свято. В год. 9.30 відбудуться змагання за мистецтво Б-кляси між Україною II. і Лехією II. на тій самій площі. Ціни білетів: трибуна 2 зол., I. партер 1.50 зол., II. партер 1 зол., для членів I. партер 1 зол.

На Пластовий Дім.

ДЕСЯТИЙ ВИКАЗ.

На Пластовий Дім у Львові (Кооп. Банк „Дністер", Львів, Руська 20, вкл. книж. 15.000) зложили дальше (в золотих): 206) Пос. Іван Ліщинський, Львів, 100 і кличе д-ра Івана Юзича й о. Теодора Попеля зі Львова. 207) Ст. пл. Андрій Харак 5 долярів і кличе ст. пл. Василя Ласку, Івана Проня й Івана Бучка. 208) Суддя Степан Гладишовський, Калуш, 5. 209) Проф. Іван Сітницький, Львів, 10. 210) Підготовчий Пластовий Курінь ім. Богуна, Коломия, 20 і кличе всі курінї 4. Дністрової округи. 211) Д-р Петро Зволинський, Болехів, 5. 212) Курінь УУСП, Коломия, 10.50. 213) Михайло Гриняк, Коломия, 5. 214) XI. Звязок Новиків, гурток „Незабудька" 7. кл. школи Т. Шевченка 42 і кличе г. „Сніжинку" і „Мурашку" з XI. Звязку. 215) Д-р Евген Гвоздецький Львів, 100 і кличе д-ра Маріяна Глушкевича і д-ра Івана Кміцикевича, адвокатів у Львові. 216) Микола Бонковський, Львів, 10 і кличе п. Наталку Юрчинську й Олександра Карпінського зі Львова. 217) Інж. Юліян Навроси, Львів, 45 і кличе проф. Івана Смолинського зі Станиславова і Тому Горина, дир. ПСК в Чорткові. 218) о. Андрій Галандюк, Болехів, 5 і кличе дир. Еміліяна Париллє, Василя Рачого й Осипа Глинського з Болехова. 219) Микола Шипайло, Львів, 50. 220) Д-р Леонтій Максимонько, Львів, 30. 221) о. мітр. Олекса Базюк, Львів, 5 долярів. 222) Петро Фарина, Львів, 2. 223) „Народній Дім", кред. кооп., Дрогобич, 500. 224) о. Василь Луцький, Колодрібка, 3. 225) Д-р Лев Хомінський, Сокаль, 20. 226) о. Василь Бачинський, Жеребки Кор., 2

227) Нотар Степан Левицький, Підгайці, 50 і кличе нотаря Заячківського з Надвірної і Строцицького з Отинії. 228) о. Василь Кедринський, Підгайці 1. 229) о. Михайло Руденський, Гвоздець Стар., 5. 230) о. Михайло Рокіцький, Ласківці, 1. 231) о. Михайло Заяць, Ізби, 5. 232) о. Теофіль Совсевицький, Тудорів, 2. 233) о. Юрій Гошка, Дубляни, 5. 234) о. Григорій Скасків, Дібринів, 10. 235) о. Евген Уський, Ясель, 1.50. 236) о. Ізарій Куціль, Тулави, 3. 237) Нотар Василь Дяків, Немирів, 5. 238) о. М. Осадца, Ходачків Малий, 5. 239) о. Степан Городецький, Липиця Долішня, 5. 240) Читальня „Просвіти“, Мшана к. Львова, 5. 241) Кооп. „Жіночий Базар“, Коломия, 10. 242) Адв. Ґеймін Лисинецький, Болехів, 5. 243) о. Августин Цебровський, Черепин, 2. 244) Теодор Мусій, Карів, 2. 245) Д-р Володимир Банах, Камінка Стр., 5. 246) о. Іван Лисак, Добрачин, 2.50. 247) Інж. Ярема Весоловський ЛЧ, 20 і кличе д-ра В. Калуського, інсп. Щ. Соколовського і Ф. Бориса зі Стрия. 248) Д-р Богдан Макарушка ЛЧ, 1 дол. і кличе Уну Яскуляк з Чорткова і д-ра Лаврівського зі Львова. 249) Володимир Врецьона ЛЧ, 10 і кличе студ. мед. Олексу Недзьвецького, Богдана Гарбовського і Степана Бачинського. 250) Петро Пасецький ЛЧ, 10 і кличе о. Евстахія Весоловського з Теребовлі і Богдана Окпиша б. ЛЧ. 251) Омелян Тарнавський ЛЧ, 10 і кличе Орисю Матейківну з Опришовець, Наталку Головацьку з Любші, Наталку Ліщинську з Борислава і Тетяну Лепківну зі Станиславова — всіх на довільну суму. 252) Володимир М. Янів ЛЧ, 10 і кличе Б. Кравціва б. ЛЧ і д-ра Романа Могильницького. 253) С. Коржинський ЛЧ, 10 і кличе Ірину Веберіану-Чумакову б. пл. і б. полковників: 36. пл. полку Вікторію Гавдяківну та 18 пл. п. Юліяна Саварина з Дрогобича. 254) Володимир Мурський ЛЧ, 20 і кличе Гната Панаса, радн. суду, д-ра Олександра Волинця і дир. Романа Кочержука з Бродів.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа, 30. квітня, год. 7·30 веч. „Шехерезада“ і „Постій кавалерії“ та „Половецькі танці“.

Четвер, 1. травня, год 3 попол. „Циганський Барон“.

Четвер, 1. травня, год. 7·30 вечером „Княжна Шікаго“. (Ціни знижені).

Малий Міський Театр:

Середа, 30. квітня, год. 7·30 веч. „Пан Топаз“.

Четвер, 1. травня, год. 7·30 вечором „Пан Топаз“.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: Співець Парижа (Моріс Шевальє) і опера „Ловці жемчугів“.
КАСІНО: Державна зрада.
КОЛЬОСЕЙ: Чортівський репортер (Еді Польо).
КОПЕРНИК: Діяна (На шляху Москва-Смоленськ) з О. Чеховою.
ЛЕВ: Комедія: Чудо 20-го століття.
ОАЗА: Шахівниця сердець.
МАРУСЕНЬКА: Весільний марш (звукова фільма).
ПАЛЯС: Звукова фільма: Спокуси Европи (Ліліяна Гарвей, Іго Сим).
ПАН: Краса життя (Жеромського).
ПАСАЖ: Шакаль-примара. Тиждень Метро-Голдвин-Маєр. Амер. комедія.
ПРОМІНЬ: „З дня на день“.
СТИЛЕВЕ: Шалена графиня. Фред Томпсон.
ФАТАМОРҐАНА: Магдалина, Арабська авантюра.
ХИМЕРА: Перед присудом.
УТІХА: В киттях злїтів.

Програма радіо.

Середа 30. IV. 1930.

ЛЬВІВ 11·58 Сигн. часу, гайнал, 12·05 Концерт грамоф. плит, 13·00—17·45 перерва, 17·45 Попол. концерт із Варшави (орхестра), 18·45 Пластунська чвертьгодина (тр. з Кракова), 19·00 Трансмісія вистави „Світло та Радіо“ Фідінса, відчит Історія і розвиток коротких филь Польщі, 19·45 Всячина, комунікати, 19·58 Сигнал часу, гайнал, 20·15 фейл. „З життя артистів“, 20·30 Репітадь (спів і фортепян), 21·10 Літер. чвертьгодина „Кап. Шйонтковський на остр. св. Олени“ (виг. Ст. Василевський), 21·25 Дальша часть концерту, 22·10 Фейл. „Опіка“, Комунікати, 23·00 Танкова музика з „Багателї“.

Четвер 1. V. 1930.

Варшава (1411,7) 12·40 Грам. плити. **Краків** (312,8) 20·30 Концерт з Варшави. **Гельсінгфорс** (221,4) 18·10 Радіоорх., **Лайпціг** (259) 16·30 Радіоорхестра. **Льондон** (356,3) 13·00 Квадікордовий квартет. **Берлін** (418) 16·30 Камеральна музика. **Стокгольм** (436) 21·40 Військова музика. **Рим** (441) 13·30 Радіоквартет. **Лянгенберг** (473) 17·30 Радіоорхестра. **Прага** (487) 20·30 Твори Дворжака. **Мілано** (501) 20·45 Комедія. **Відень** (516,3) 15·30 Танкова музика. **Мюнхен** (533) 16·30 Радіотріо. **Будапешт** (550) 17·40 Військова орхестра. **Ленінград** (1000) Демонстрація 1. травня. **Харків** (1304) 18·00 Авдиція 1. травня.

Пятниця 2. V. 1930.

Варшава (1411,7) 12·10 Музика грамофонів. **Краків** (312,8) 17·45 Концерт з Варшави. **Гельсінгфорс** (221,4) 18·40 Скрипкове сольо. **Лайпціг** (259) 19·30 Симфонічний концерт. **Льондон** (356,3) 20·45 Радіокабарет. **Берлін** (418) 19·00 Баварська народна музика. **Стокгольм** (436) 17·00 Радіоорхестра. **Рим** (441) 17·30 Концерт. **Лянгенберг** (473) 20·00 Вечір Франца Бавмана. **Прага** (487) 16·30 Фортепянове тріо. **Мілано** (501) 17·00 Мала орхестра. **Брюссель** (509) 21·15 Радіоорхестра. **Відень** (516,3) 16·25 Солісти. **Будапешт** (550) 19·30 „Карнавал“ Польдіні. **Ленінград** (1000) 15·15 Народний концерт. **Харків** (1304) 20·00 Концерт.

Субота 3. V. 1930.

Варшава (1411,7) 9·30 Богослуження з Ченстохови. **Краків** (312,8) 19·00 Авдиція для дітей. **Гельсінгфорс** (221,4) 17·30 Мандолінова музика. **Лайпціг** (259) 19·30 Радіоорхестра. **Льондон** (356,3) 17.35 Радіоорхестра. **Берлін** (418) 19·20 Капеля Вайнтравба. **Стокгольм** (436) 19·00 Пісні і репітації. **Рим** (441) 17·30 Концерт з Неаполю. **Лянгенберг** (473) 20·00 Веселий вечір. **Прага** (487) 20·40 Орхестра. **Брюссель** (509) 19·30 Радіотріо. **Відень** (516,3) 17·15 Концерт солістів. **Мюнхен** (533) 14·25 Грамофонові плити. **Будапешт** (550) 17·30 Концерт піяністки Гехт. **Москва** (825) 19·00 Народний вечір. **Ленінград** (1000) 17·30 Концерт молодих музиків. **Харків** (1304) 20·00 Авдиція для села.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає.

Український Театр під управою Ів. Когутяка. 1950

Симже:
Середа 30. IV. „Пан Твардовський“.
Четвер 1. V. „Безробітні“.

Борисля:
Пятниця 2. V. „Король Життя“.
Субота 3. V. „За Німан“.
Неділя 4. V. „Те чого не бувало“.
Понеділок 5. V. „Пташник з Тиролю“.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

КОРОНКИ до біля, модні та церковні, найдешевше „**Wenecja**“ Боїмів 19. 1945 5—10

ЛЕДІВНІ знамениті, чеські машинки до мороженого, на провінцію негайна висилка. — Рентшнер, вул. Легіонів ч. 37. 1720 11—12

МОДНІ бранзолєтки, також іншу біжутерію поручає дешево Домбровскі-Розважевскі, Львів, (Готель Жоржа), Тел. 27—29. 1856 13—?

ТРЕВАЛІ лазничкові, фотелеві, колискові, насідові ванни і балії поручає Войтіх Заяць, Львів, Осолінських ч. 14. 1919 8—10

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітни **Івана Зельтенрайха** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою — Старомодні жіночі годинники переробляємо на ручні. 1857 59—?

ІНТЕЛІГЕНТНА ЖІНКА, літ середніх, добра господиня, вміє шити гарно біля і сукні, розуміється на газдівстві, глядає місця. Ласкаві зголошення до Адм. „Діла“ під „Лагідна“. 1965 1—2

НА ПОМЕШКАННЯ прийму панну з харчем або без. Інформації при касі книгарні Шевченка Ринок 10. 1966

ФОРТЕПЯНИ, піяніна, фісгармонії, ціни найнижчі. Довготермінові сплати. „**от Chopin-a**“ Львів, Сикстуська 11. Український персонал. 1969 1-6

ПРАВНИК з правом субституції прийме на провінції посаду конципієнта у адвоката **українця**. Зголошення до Адміністрації „Діла“ для К. К. 1968 1—3

ОКАЗІЙНО до продажі для молочарень 3 вирівки — бляшанки та посудина. Відомість між год. 10—1. Крашевського 11. Господар. Телеф. 56—55. 1963 1—3

4 ПОКОЇ, кухня, лазничка до винайму від 15. травня б. р. вул. Зеленбічна ч. 93. „Филипівка“. 1972 1—1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ХЕМІЧНА ПРАЛЬНЯ „A la Paris“

Цілий Львів пере і чистить свою гардеробу в найелегантніших склепах міста

пл. Академічна ч. 5. Тел. 63—69
вул. Казимирівська 10. Тел. 69—72

Поручення з провінції полагоджуємо негайно. 1729 3—24

Специяліст недуг легенів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

Львів, Листопада 30.

1266 Пересвітлення Рентгеном.

Дентист Яків Насс

Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п.

Скріплювання хитаючихся зубів пльомбування й виймання зубів, без болю. Штучні зуби в кавчуку і золоті після найновішої системи. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі. П. Т. Урядовцям і студентам значна знижка. Тел. 65—73. 1879 5—10

РОБІТНЯ М. ФІШЕР ЛЬВІВ

ЖАЛЮЗИ СТАЛЕВІ — КРАТИ ДО РОЗСУВАННЯ

ВИКОНУЄ ВСІЛЯКІ ЗАЛІЗНІ РОБОТИ ЯК КОНСТРУКЦІЙНІ. — СПЕЦІЯЛЬНИЙ ВІДДІЛ ВИРОБУ СКЛЕПОВИХ ЗАЛЮЗІЙ ЗІ СТАЛЕВОЇ БЛЯХИ. 1751 9-16

ЛЬВІВ, ВУЛ. ШПИТАЛЬНА 38. Тел. 57-10.

ЛІЧНИЧЕ КУПЕЛЕВЕ ЗАВЕДЕННЯ І СТАЦІЯ КЛІМАТИЧНА

ЗЕЛЕМЯНКА-ЖИВЕЦЬ

в Карпатах на шляху Львів-Стрий-Лавочне на висоті 500 м. п. р. м. Залізнича станція в місці. Природні купелі в солянці залізно-йодово-бромовій (á la Івонїч) При заведенні пенсіонат з 60 урядженими покоями з цілим удержанням — Відкриття сезону 15. травня. Інформації: „Заклад Здройови“ — Зелемянка п. Гребенів. 1967 1—1

ЖУРНАЛІ Крої МАНЕКІНИ

поручає фірма

„ЖУРНАЛЬ“

Львів, пл. Бернадинська ч. 2. 1896 2—3

F. L. POPPER CHRUDIM

Виключний склад ҐАБРІЕЛЬ ШТАРК

Львів, пл. Марійська 11

1817 4—7

Осторога!

Остерігаємо перед набуванням підроблюваних моїх найліпших виробів Ультрамарини марки „Merkur %“ і „Kurka %“, які є хемічно чисті і без ніяких домішок. Проте просимо пильно звертати увагу на марки „Merkur“ і „Kurka“ і на докладну напись Х. Перльмуттер, Львів, який є на кожній пачці з червоними боками. 1822 4-9

КОНКУРС.

Подання о посади учителів в середніх школах „Рідної Школи“ на шкільний рік 1930/1 треба вносити до Головної Управи „Рідної Школи“ до дня 15. червня н. р. До подання належить долучити крім університетських документів поручаюче письмо від якоїсь поважної народньої установи і заяву про безумовне принятя наданої евентуально посади. Під увагу буде Головна Управа брати тільки подання внесені протягом шкільного року 1929/30 по день 15. червня. Звертається увагу петентам, що шкільна Кураторія дає дозвіл навчання з правила тільки іспитованим кандидатам. В дівочих семинарїях і гімназіях учителями руханки і шкільними лікарями можуть бути лише жінки.

Головна Управа „Рідної Школи“.
У Львові, Ринок 10/II. 1961 3—3

ПЕРЕРОБЛЮЄ Й ПОКРИВАЄ

Ковдри й матераци

в однім дні відомий

Маґазин постелі В. ІЖИЦЬКОГО

ЛЬВІВ, вул. Коперника ч. 3. 1672 10—?

Загальні Збори

Лемк. Тов. „Український Народний Дім“ відбудуться у домівці Чит. „Просвіти“ у Сяноці, в суботу дня 17/5 1930 р. в год. 2. попол. з таким порядком нарад:

1) Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
2) Звіт голови, касієра і Ревізійної Комісії.
3) Евент. вибір одного члена Виділу.
4) Внесення.

О. Еміліян Константинович вр.
голова.

Д-р Степан Ванчицький вр.
секретар.

1971 1—1

Подяка.

Щиро-сердечну подяку складаємо Всім Тим, котрі віддали послідню прислугу Найдорожчому мужові і батькові, дир. бл. п. Дмитрові Горбачевському, так в часі Його тяжкої недуги як теж в часі похорону Його тлінних останків.

З окрема дякуємо Всечесн. о. сов. Кишакевичові за похоронний провід на місце спочинку, Вп. П. П. дир. Стронському, дир. Воробцеві, П. Козьодковському і Олексишинові за їх прекрасні і до сліз зворушуючі бесіди над могилою Покійника, дякуємо щиро ВП. Спольському, делегатови Пов. Ради Шкільної з Коломиї та ВП. делегатам з українських інституцій в Коршеві, Василеві Коцабі, Н. Коцабі, Ів. Семенюкові та Н. Гретчукові за віддання пошани тлінним останкам Покійного.

Сердечно дякуємо ВП. директорові Взаїмної Помочі Уч. Зеленому, ВП. П. Новіцькому і ВП. Новіцькій, та Вп. Юлії Любінцевій за їх незвичайно ревну опіку в часі недуги Покійного, дякуємо щиро ВП. радникові Купчинському і його величавому хорові як також Всім Тим, що своєю участю причинилися до звеличання похоронного обряду.

Львів, дня 22. квітня 1930.

1970 **Жена і діти**

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. В друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів, Ринок ч. 10.